

Nỗi Buồn Nhược Tiểu

Thơ: Nguyễn Văn Hoàn

Nguyễn Đức Quang

Đalat - 1964

Buong - chua xot

1. Tôi chót sinh ra làm dân nhược tiểu, nỗi tủi hờn căm bưng trên

tay, nỗi nhục nhằn chịu nặng đôi vai.

Tôi chót sinh ra làm dân nhược tiểu, ôi đau thương xâm kín bình

bùi, niềm đau thương của kiếp đọa đày.

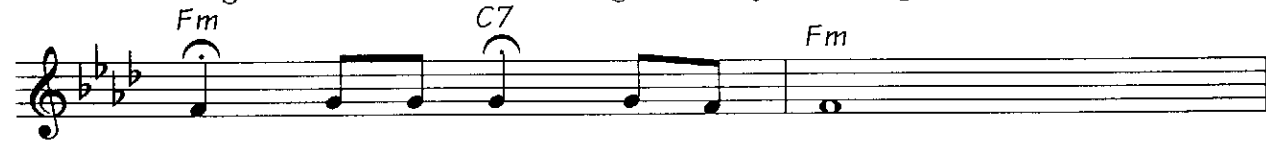
Tôi chót sinh vào nước chia cắt, nỗi thù hằn còn đục lòng

sông. Tôi chót sinh vào nước chia cắt, tình anh em máu chảy thành

dòng. Tôi chót sinh làm trong thế kỷ, súng bom trao đổi mất cuộc

đời. Ôi thân tôi! Ôi thân tôi!

Vào nhịp - mạnh bạo

Ở sao lòng nước mắt đầy. Bóng tối trùm núi sông này.

Giờ bàn tay gầy nheo bờ vai lắng nghe bài ca oan trái.

Ở hay Thượg Đế có buồn, chúng giãm giùm những linh hồn.

Người dân tôi nhìn tương lai nước mắt tuôn tràn ngày.

...nhàng Việt - Nam! Ôi Việt Nam!

2. Tôi chót sinh làm dân nhực tiều
Vú mẹ gầy com chẳng nuôi thân
Vất tình này (thôi) máu mẹ nuôi con.
Tôi chót sinh làm dân nhực tiều
Nghe xung quanh nghiêng ngả cột cười
Cạnh chén com chan máu dân tôi.
Tôi chót sinh vào nước chia cắt
Khóc giang san hoài hoài gian nan.
Tôi chót sinh vào nước chia cắt
Chờ mong tên nhực tiều tạ tòn.
Tôi chót sinh làm trong u tối
Đếm tương lai say máu tử buồn.
Ôi quê hương! Ôi quê hương!

Sao giống nòi vẫn vương buồn
Sao giống nòi mãi nguy nàn
Bao giờ cho người không còn nghe
Lại tên Việt Nam nhực tiều
Anh nghĩ gì núi sông này?
Em nghĩ gì nước non này?
Buồn hay vui, tình quê hương
Có nấu nung lửa hờn?

Hãy đứng dậy hỡi anh này
Hãy đứng dậy hỡi em này
Bao người con Việt Nam
Cùng tay cầm tay
Dựng xây đất nước
Cho đất Việt hết điêu tàn
Cho nước Việt hết nguy nàn
Cùng chung lưng nhìn quê hương
Tiến bước lên nhịp nhàng
Việt Nam! Ôi Việt Nam!